

zanima. Pravtako je z resnico; tudi v umskem spoznavanju je užitek, ki se menda krije z estetskim; toda ta užitek občutiš samo, dokler pridobivaš nove resnice ali pa kadar je vsaj dokaz nov.«

»Ne morem ti gledati v srce, da bi videl, če si s Tizianovim problemom že res tako na jasnem. Toda tisti ubogi ljudje, ki si jim jemal spoštovanje pred Assunto, gotovo še niso na jasnem, zanje je problem nov, slika nova resnica. Tvoja dolžnost bi bila, da jim jo razložiš.«

Fritz je načelno pobijal popularizacijo, ki da umetnosti škoduje in ljudem nič ne koristi. Bil je razdražen prepir brez konca, ki pusti za seboj v glavi praznoto in v srcu polno žel, kakor pijančevanje. Slednjič nisva vedela, kaj sva prvotno trdila, in sva morala začeti iznova. Potem je odbilo štiri. Odšla sva molče, vsak trmoglav v svojih mislih, ki so snovale nove dokaze, vse boljše in jasnejše. Človeku je dobro molčati.

Benetke.

Danes so se Nemci poslovili. Imeli so le par minut časa za zajtrk. Fritza so vsi resnično vzljubili, gospa ga je prosila, naj jih obišče, kadar pojde domov. Ko so sedali v gondolo, sva stala na balkonu; dokler jih je bilo videti, je gospodična mahala z robcem.

»Zbogom, detece zalo,« se je Fritz žalostno nasmehnil. Potem se je zasukal in sva šla. »Še en dan naj bi bili ostali tukaj, pa bi se bil zaljubil. Ko smo se snoči izprehajali po Markovem trgu, je imela gospodična vlažne dlani. Vidiš, kako je vse bedasto; niti pištole nisem vreden.«

In ko sva sedela danes pred poldnevom v doževi palači, je naenkrat dvignil glavo iz Burckhardta in mi dejal:

»Poljubiti bi bil moral tisto dekletce. Poljubiti na čelo, kakor je tisti advokat ali lekarnar, ki jo bo dobil, ne bo poljubil. Prav je, da je šla.«

Benetke.

Nocoj sva obhajala slovo od Benetk s chiantijem, sladoledom in večerno vožnjo po kanalih. Potem sva še šla na Markov trg h godbi. Fritz ni hotel o spanju nič slišati; za norca je imel sebe in ves svet. Nezmiselno je sestavil tri italijanske besede in jih ponavljal ves večer. Zagledal je debelega Angleža, ki je molče sedel, palico med nogami, s svojo družino pred kavarno; hitro je vzel Baedekerja, razvil načrt mesta in stopil z njim k Angležu.

»Scusi, signor. Butone vecchio uno?« in je kazal s prstom na načrt Benetk.

»I am English,« se je opravičil gospod.

»Grazie, grazie, signor.«

Tako je z butone vecchio uno klical natakara, prosil ljudi ognja in odganjal nadležne otroke. Slednjič se je še pomešal med mlado strujo Benečank, ki so klopotalale nališpane po tlaku, in ustavil blede, šestnajstletno dekletce:

»Butone vecchio uno, signorina!«

Gledala ga je mirno in smehljaje.

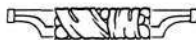
»Non capisce?«

»No, signore.«

»Kaj ne veš, sestra,« je hitel po nemško, »da mi je Ester pisala? O, to je močna, sijajna žena, sestra! Jaz jo ljubim, ali razumeš, kaj je to? Ves svet mora ljubiti Ester, sestra. Buona notte, signorina!« in jo je prijel za brado.

»Buona notte, signore,« se je smejala Benečanka ter ga udarila po roki.

Zbogom, Benetke!

ŽALOSTNA PESEM.

Zložil Jos. Lovrenčič.

Ob beli cesti, cesarski cesti,
drog za drogom iz dalje hiti
pod večeren čas
v gorsko vas.
Tiho je vse, le žica brni:

Mati, tvoj sin
več ne vgląda planin,
dalja mu srečo je dala:
v črno zemljo ga je pokopala! —

Ob beli cesti, cesarski cesti,
drog za drogom v daljo hiti
v jutranji čas.
Žica od droga do droga brni
in v svet nese glas:

Tujina materi vzela je sina,
edino oporo,
srce ji prevzela je bolečina:
k njemu je šla s prvo zoro! — —

